

17-oji pasaulinė Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės asamblėja

Buenos Airės, Argentina, 2018 metai

Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė – dovana Bažnyčiai ir pasauliui

„O kiek turite duonos? Eikite ir pažiūrėkite“ (Mk 6, 38)

BAIGIAMASIS DOKUMENTAS

Keliavome drauge, trokšdami giliau ir vieningiau

gyventi savo Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės charizma šiandiniame pasaulyje,

o Viešpats mus kvietė EITI GILYN, DALINTIS ir IŠEITI.

1. Keliavome į „žemės pakraštį“, į Buenos Aires, ieškodami misionieriškos dvasios ir uolumo, perkeitusio popiežių Pranciškų ir atgaivinusio mūsų Bažnyčią. Mūsų kelionė vedė Bergoglio pėdomis į Didžiąją šv. Juozapo kolegiją (*Colégio Maximo de S. José*), kurioje gimė jo pastoracinė vizija, išplėtota tarp Šv. Mykolo kvartalo (*Barrio de San Miguel*) gyventojų ir parapijų.

2. Taip pat susidūrėme su Lotynų Amerikos Bažnyčios patirtimi, kaip sekuliarėjančio pasaulio evangelizacijos, suteikiančios žmonėms galimybių laisvai pasirinkti Kristų, pavyzdžiu. Matėme, kaip veikia Dvasia, atnaujindama pasauliečius, suteikdama jiems jėgų ir siųsdama į misiją.

3. Susibūrėme kaip viena Pasaulio bendruomenė. Troškome auginti dėkingumą už savo bendruomenės ir gyvenimo būdo dovanas, didinti savo atsakomybę, kad Viešpats galėtų padauginti gautus duonos kepalėlius ir sustiprinti mūsų poveikį pasauliui. Atpažinome savo, kaip ignaciškosios pasauliečių bendruomenės, veikimo būdo apaštalinę reikšmę ir dovanas, kurias galime pasiūlyti pasauliui, tebedūsaujantiems ir tebesikankinantiems¹ dėl dvasingumo ir transcendencijos.

1 Žr. Rom 8, 22

PASIRENGIMAS ASAMBLĖJAI

4. Trejopas tikrovės kontekstas. Mūsų asamblėja vyko trejopame tikrovės – 50-ojo Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės atnaujinimo jubiliejaus, pontifikato vykdomo Bažnyčios atnaujinimo ir pakartotinio kvietimo, skirto pasauliečiams šiandieniam pasaulyje,² – kontekste. Šis kontekstas atvėrė *kairos* laiką, kad galėtume giliau apmąstyti savo, kaip ignaciškojo pasauliečių apaštalinio įžvalgumo kūno, tapatybę ir misiją, žvelgdami į tuos duonos kepalėlius, kuriais esame raginami dalintis.

5. Misijos ir tapatybės istorija. Į asamblėją keliavome suvokdami savo misijos istoriją ir prioritetus. 2013 metais Libane vykusio ankstesnė pasaulinė asamblėja išryškino mūsų veiksmų kryptis keturiuose atpažintose srityse: šeima, globalizacija bei skurdas, ekologija ir jaunimas. Misijos ir tapatybės ryšys jau buvo akivaizdus 2003 metais Nairobyje, kai patvirtinome, kad mūsų pašaukimas yra būti ignaciškuoju pasauliečių apaštalinio kūnu, besiremiančiu tokiu savo veikimo būdu: atpažinti, siųsti, palaikyti, vertinti.

6. Laiko ženklai. Mes keliavome neramiu ir sudėtingu pasaulio istorijos metu, pažymėtu vis didėjančio susiskaldymo, gilėjančios ekologinės krizės ir svetingumo stokos. Dėl šių sunkumų kai kurie dalyviai vėlavo, o kai kuriems atvykti apskritai nepavyko. Mums skauda širdį dėl pasaulio, bet įkvėpimo sėmėmės iš Švenčiausiosios Trejybės, kontempliuojančios Įsikūnijimą pasaulyje, ir iš pasitikėjimo Dvasia, kuri, kaip rašoma Pradžios knygoje, sklendė tamsoje virš pirmapradžio chaoso vandenų. Matėme Dvasią veikiant, kai Sirijos Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė keliavo su mumis malda ir broliška meile, nors jos delegatai vizas gavo tik asamblėjai baigiantis. Ieškodami savo kelio į ateitį, kurią regime tik mįslingu pavidalu, kupini pasitikėjimo ir vilties, mes stengėmės atsiduoti į Dvasios rankas.³

TAPTI ASAMBLĖJA

7. Naujų bendruomenių priėmimas. Šiltai ir su dideliu dosnumu mus priėmė Argentinos, Urugvajaus ir Paragvajaus organizacinė komanda ARUPA. Jų svetingumas leido mums patirti džiaugsmą dėl to, kad esame viena Pasaulio bendruomenė. Taip pat į Pasaulio bendruomenę priėmė naujas nares – Latvijos, Mauricijaus salos ir Vietnamo nacionalines bendruomenes, pagausinusias bendruomeninę dovaną, kurią Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė siūlo mūsų pasauliui. Asamblėjoje dalyvavo 63 iš 67 bendruomenių narių ir 8 stebėtojo statusą turinčios bendruomenės. Iš viso dalyvavo 204 delegatai, iš jų – 51 jėzuitas, o tai atspindi stiprius mūsų dvasinius ryšius ir bendradarbiavimą su Jėzaus Draugija. Asamblėja atkreipė dėmesį į tai, kad

2 Žr. „Projects 168“, Bendruomenės pirmininko laiškas Nr. 4, taip pat *Evangelii Gaudium*.

3 1 Kor 13, 12

Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė vėl atgijo itin sekulariose visuomenėse, pavyzdžiui, Nyderlanduose ir Švedijoje. Tai patvirtina, kad mūsų pasaulis alksta gilios bendruomeninės patirties, atveriančios evangelizacijos galimybes.

8. Popiežiaus sveikinimas. Asamblėja su dėkingumu priėmė netikėtą ir įkvepiantį popiežiaus Pranciškaus sveikinimą. Jis priminė, kad nuolankus dėkojimas už mūsų dovanas skatina atsakomybę išeiti susitikti kitus. Mūsų dvasingumo centre yra dvi kontempliacijos ir veiklos plotmės, „nes į Dievo širdį galime įžengti tik per Kristaus žaizdas, o mes žinome, kad Kristus yra sužeistas tuose, kurie alksta, neturi išsilavinimo, yra atmesti, pagyvenę, serga, įkalinti – visame sužeistame žmogaus kūne“.⁴

9. Dikasterijos sveikinimas. Pasauliečių, šeimos ir gyvybės dikasterijos prefektas kardinolas Kevinas Farrellas pasveikino mus, remdamasis Apaštališkuoju paraginiu *Gaudete et Exsultate*. Jis paragino mus savo gyvenimuose atskleisti įvairias Jėzaus žemiškojo gyvenimo puses, kad visas mūsų gyvenimas būtų suvienytas su misija, gauta iš Dievo. Jo sveikinime vėl išgirdome apie tapatybės ir misijos ryšio būtinybę tiems, kurie nori sekti Kristumi ir įkūnyti Dievą šiandiniame pasaulyje.

10. Keliauti su misionieriška Bažnyčia. *Kairos* metas Bažnyčioje ragina mus per susitikimą su Jėzumi, atveriantį mus Tėvo meilei⁵, pasauliui būti mokiniiais misionieriais. Austenas Ivereighas, vienas iš popiežiaus Pranciškaus biografų, pasidalijo mintimis, ką reiškia gyventi misionieriška dvasia. Tai būti Kristumi mūsų sužeistame pasaulyje, padedant žmonėms, kaip Dievo kūriniams, iš naujo atrasti ryšį su kūrinija ir pasauliu; tai leisti patirti šeimos ir bendruomenės pasitikėjimo ir besąlygiškos meilės ryšius, stiprinančius mus, mūsų asmenybę ir savivertę; ir taip pat padėti žmonėms atrasti šventovę. Ši kelionė mus ragina, kad atlikdami savo misiją žvelgtume į tikrovę ir leistumės vedami Šventosios Dvasios.

11. Kelionė – tai patirtis. Susitikime su Šv. Mykolo parapijos šeimomis ir bendruomenės nariais išgyvenome konkrečią misionieriškos Bažnyčios patirtį. Turėjome galimybę dalytis savo gyvenimo patirtimis vieni su kitais. Asamblėja buvo sujaudinta džiugaus priėmimo ir įkvėpta dosnumo, gaivinančio bendruomenės gyvenimą, nepaisant sunkumų, kuriais taip pat buvo dalijamasi. Mums buvo priminta, kad „pati kelionė yra patirtis“.

12. Malonės istorija. Marija Magdalena Palencia Gomez iš Meksikos Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės papasakojo apie mūsų, ignaciškosios pasauliečių apaštalinės bendruomenės, kelionę nuo Pijaus XII paraginio Marijos kongregacijoms (sodalacijoms) pradėti

4 Popiežiaus Pranciškaus laiškas Pasaulio Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės pirmininkui Mauricijui Lopezui Oropezai.

5 Austen Ivereigh. *The Francis Option: Evangelizing a World in Flux*.

atsinaujinimo procesą iki šių laikų. Jos papasakota mūsų istorija priminė, kaip Dvasia nuolat buvo su mumis, kantriai mus vedė ir įkvėpė tuo metu, kai Dievas darbavosi, mus ugdydamas ir burdamas į vieną bendruomenę tarnauti jo Karalystei.

13. Mūsų tapatybės ir misijos vardas. Be mūsų malonės istorijos, Magdalena taip pat pateikė keletą svarbių epizodų ir apmąstymų, priminusių mūsų, kaip Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės, tapatybę, kuriai pavadinimą, pasak tėvo Arrupės, yra suteikęs Viešpats, ir pats pavadinimas nurodo bendruomenės misiją. Jis tai susiejo su Abraomo pakvietimu. Su Abraomu sandora buvo įtvirtinta ir misija paskirta per Dievo jam suteiktą vardą. Buvo priminta, kad mūsų tapatybė ir misija taip pat yra Dievo mums patikėta dovana. Ilgainiui mes atskleidėme šią malonę ir į ją atsiliepėme, visada jausdami įtampas tarp gerosios dvasios paraginimų ir blogosios dvasios keliamų kliūčių bei skaldymo.

14. Būti sutaikinančia įžvalgumo bendruomene. Pasaulio bendruomenės Bažnyčios asistentas tėvas Arturo Sosa SJ pakvietė mus vertinti mūsų bendruomenės tapatybę kaip dovaną, ugdančią pasauliečių gebėjimą atlikti asmeninę ir bendruomeninę įžvalgą. Šiuo įžvalgumu dalijantis su Bažnyčia, jis gali tapti išminties įrankiu veikiant pasaulyje. Mūsų bendruomenės narių maldingumas ir dosni tarnystė, kuriuos stengiamės ugdyti, palengvins asmeninį susitaikinimą ir gebėjimą patiems būti taikytojais.

15. *Magis*, arba gyvenimas nuolatinėje įtampoje. Tėvas Sosa priminė įtampą, kylančią gilinant mūsų santykius. Jis taip pat paminėjo *magis* – įtampą, kurią nuolat patiriame, nes tuo pat metu esame traukiami ir link Dievo, ir link pasaulio.⁶ Šią įtampą turėsime suvaldyti savo bendruomeniniu įžvalgumu, būdami itin atidūs blogosios dvasios, galinčios įtampą lengvai paversti konfliktu, veikimui.

16. Kuriant bendruomenę – dalytis. Iš įvairių įžvalgų išaustas audeklas padėjo mums augti bendruomenine dvasia, o naujų jėgų suteikė suvokimas, kaip svarbu būti bendruomene. Per įžvalgos procesą atvirai dalydamiesi asamblėjos grupelėse, vis labiau atsivėrėme priimdami savo gyvenimo būdo dovaną. Ignaciškojo pasauliečių apaštalinio kūno drauge atliekamos įžvalgos proceso grožis mus sužavėjo.

ĮŽVELGTI KAIP APAŠTALINIAM KŪNUI

17. Dvasinis pokalbis ir apaštalinė įžvalga. Delegatai buvo pakviesti dalyvauti Dvasinėmis pratybomis paremtame bendruomeninės įžvalgos procese, pasitelkiant dvasinį pokalbį. Penkias dienas, kas rytą ir po pietų, tai vyko trimis etapais: per asmeninę maldą, dalijantis grupelėse (trimis ratais, kurie leisdavo mums atsiverti ir atsiliepti į tai, ką išgirdome iš kitų) ir bendrą ratą. Dvasinių

6 Žr. 35-oji Jėzaus Draugijos Generalinė kongregacija, dekretas 2, § 8.

pratybų dinamika buvo pagrindas, o dvasinis pokalbis – švelnus priminimas, kaip mūsų grupelės dalijasi namuose. Procesą lydėjo ESDAC⁷ komanda, teikusi maldos gaires ir kūrybiškai mums vadovavusi, suteikusi galimybę kiekvienai grupei savo įžvalgomis prisidėti prie visos asamblėjos.

18. Abraomo pasitikėjimas Dievu. Asamblėjai įsitraukus į įžvalgos procesą, kaip pavyzdys iškilo Abraomas. Kai Dievas jį pakviečia, ne tik pakeičia Abramo vardą į Abraomo, bet Abraomas leidžiasi Dievo išvedamas iš komforto zonos, nežinodamas, kur eina. Abraomas yra tikras tik dėl vieno dalyko: savo tikėjimo Dievu. Kaip ir Abraomas, mes pradėjome procesą vien pasitikėdami Dvasia, padedančia rasti prasmę chaose. Panašiai, kaip kiekvienas (-a) iš mūsų dvasinėse pratybose kaskart pasitiki Dvasia, taip ir visa asamblėja buvo raginama gerbti procesą ir pasitikėti Dvasios vedimu.

19. Džiaugsmas ir kovos. Bėgant laikui, pradėjome suprasti, kad bendruomeninės įžvalgos procesas yra sudėtingas: tam reikia kantrybės ir širdies atvirumo. Susidūrėme su kliūtimis, pasipriešinimu ir kančia, bet supratome, kad tai yra neatskiriama proceso dalis, kuri turi būti suvokiama Kristaus kančios, mirties ir prisikėlimo šviesoje. Kaip piligrimai, keliaujantys į nežinomas vietas, jautėmės esą pakviesti su kitais Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės nariais nuolankiai pasidalyti savo patirtimi ir gautais vaisiais:

a. Patyrėme, kad sunku augti liekant nešališkiems. Įžvalgos procese susidūrėme su įvairiais sunkumais: tiek dėl to, kaip vyko pats procesas, tiek dėl to, ko konkrečiai mūsų buvo prašoma; kartais atrodė, kad trūksta aiškumo. Tai kėlė sumaištį, nusivylimą ir atrodė beprasmiška. Supratome, kaip skausminga atsisakyti savo prisirišimų ir sutelkti širdis į didesnę gerį, labai lėtai kylantį iš grupelės pasidalijimų. Šiame procese vieni iš kitų mokėmės būti nuolankūs ir kantrūs.

b. Patyrėme augantį artimą dvasinį tarpusavio ryšį, nes mūsų pasidalijimai buvo vis gilesni ir gilesni, peržengiantys mūsų asmenines patirtis, mūsų tikrovę ir kalbinius sunkumus. Nors kartais atsisakydavome dalytis asmeninėmis patirtimis, pamažu atvėrėme savo širdis vieni kitiems; mes juokėmės, verkėme ir svajojome kartu. Šiame procese tapome bičiulių Viešpatyje bendruomene.

c. Pripažinę savo silpnybes ir trūkumus, pasijutome išsilaisvinę. Tam tikru metu supratome, kad, norėdami iš tiesų keliauti kartu, turime atvirai pripažinti viską, kas trukdo Dvasiai laisvai lieti mūsų bendruomenėse. Atpažinome ir kontempliavome įvairias mūsų bendruomeninio gyvenimo paralyžiaus formas, pripažindami, jog mūsų bendruomenės gali lengvai užsisklęsti savyje, tapti egocentriškos; kad jos gali patekti į savanaudiškų interesų

⁷ *Exercices Spirituels pour un Discernement Apostolique Communautaire*, <http://www.esdac.net>

tinklą, sukeliantį konfliktus ir susiskaldymą; kad bendruomenėse gali apmirti aistra skelbti Dievo karalystę ir pradingti šviesa, patraukianti kitus prie mūsų gyvenimo būdo. Šiame procese patyrėme, kad bendruomenėje išgyvenama tiesa ir susitaikinimas turi labai išlaisvinančią galią.

d. Nuo baimės ir abejonių – į širdžių ir proto vienybę. Ilgainiui, nepaisant sunkumų prisitaikant prie proceso ir vis atsirandančių progų susikrimsti, drauge pradėjome jausti tikrą ramybę. Per visą asamblėją mus palaikė Pasaulio bendruomenės malda, kurią ypač jautėme sudėtingomis akimirkomis. Ši nematoma, bet galinga srovė galiausiai prasiveržė giliu dėkingumu, malone, džiaugsmu, viltimi ir ateities troškimais. Šiame procese trumpai paragavome ramybės, kurią suteikti gali tik prisikėlęs Kristus.

e. Supratome, kad galime priimti sprendimus kartu. Kai grupelių nariai pradėjo labiau apsiprasti vieni su kitais, tapo lengviau atpažinti bendrus sąlyčio taškus dalijantis bei jų rasti atsakant į klausimus, pateiktus įžvalgoms. Šiame procese taip pat išmokome savo skirtingumus suvienyti į tai, kas tapo ne vien atskirų dalių suma.

20. Bendruomeninio įžvalgumo turtas. Asamblėjos delegatai iš tiesų patyrė, kad bendruomeninis įžvalgumas padeda gilinti mūsų pašaukimą būti ignaciškuoju pasauliečių apaštalinis kūnu. „Bendruosiuose principuose“, Nr. 8, teigiama, kad mūsų apaštalinis pašaukimas yra neribotas, o „Bendrujų principų“ Nr. 2 labai aiškiai sakoma, kad reikia gerbti kiekvieno asmeninio pašaukimo unikalumą, kuris „leidžia mums būti atviriems ir laisviems, visada prieinamiems Dievui“. Bendruomenės maldingos įžvalgos procesui vykstant keliais pasidalijimo ratais, pamažu galime pasiekti dvasinių judesių bendrumą. Tai augina mūsų pasitikėjimą ir gebėjimą priimti bendrus sprendimus. Tai procesas, kuriame reikia nuolankumo ir atkaklumo, nes gali būti sunku įveikti pasipriešinimą. Tačiau vaisiai – stipresni bendruomeniniai ryšiai, didesnis aiškumas dėl kelio krypties – yra per brangūs, kad nebūtų nuimtas jų derlius. Pamažu atsivėrė malonei, lydėjusiai bendroje kelionėje. Supratome, kad pats procesas yra malonė – kelionė iš tiesų irgi yra patirtis.

MŪSŲ APAŠTALINĖS ĮŽVALGOS VAISIAI

21. Ką gavome. Atvykome į Buenos Aires trokšdami giliau ir vieningiau gyventi pagal Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės charizmą šiandieniam pasaulyje. Iš asamblėjos išvykstame būdami nuoširdžiai dėkingi už visą gautą gėrį ir paguodą, kaip itin didelę dovaną. Jautėme liūdesį dėl savo paralyžiaus. Atradome gilaus vidinio atsivertimo kelią. Kai pajutome susitaikinę tarpusavyje ir su savo istorija, mūsų širdys prisipildė didžiulio džiaugsmo, tapome tikrais bičiuliais Viešpatyje, bendrakeleiviais, vėl pašauktais į misiją. Jutome patvirtinimą, kad esame pakviesti būti ignaciškuoju apaštalinis pasauliečių kūnu Bažnyčioje.

22. Kurlink esame kviečiami. Išskylančios mūsų įžvalgos skatino apsvarstyti klausimą: „Kurlink šiandien esame kviečiami kaip Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenė?" Tarp daugybės pasiūlytų atsakymų kaip langai atsivėrė trys pagrindiniai:

- 1) Jaučiame raginimą GILINTI savo tapatybę per vidinį atsivertimą, leidžiantį mums ištikimiau ir uoliau gyventi pagal mūsų charizmą visose jos plotmėse;
- 2) Jaučiame raginimą nuolankiai su kitais DALYTIS ignaciškojo dvasingumo dovana, kuria gyvename savajame pasauliečių pasaulyje. Įžvalgą ir ignaciškojo dvasingumo įrankius bei metodus vertiname kaip brangias dovanas, kurių negalime pasilikti sau;
- 3) Jaučiame raginimą IŠEITI tarnauti labiausiai stokojantiems ir sėti gailestingumo, džiaugsmo ir vilties sėklas pasaulyje, siekdami artimiau sekti Jėzumi ir dirbti su juo kuriant Karalystę.

23. Kaip išgyvensime savo kvietimą. Bendruomeninės įžvalgos procesas Buenos Airėse mums suteikė naują supratimą apie Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenę, kaip ignaciškąjį apaštalinį pasauliečių kūną, ir paskatino aktyviau prisiiinti finansinę atsakomybę. Bendruomeninės įžvalgos procesas, perkeltas į mūsų nacionalines bendruomenes, gali tapti veiksminga priemone, išgryninančia mūsų apaštalinį pasaulimą į Karalystę. Jis taip pat gali pasėti sėklą, padedančią mums suprasti, koks būdas yra tinkamas ir patrauklus atsiliepiant į mūsų, kaip pasauliečių, misiją – į ypatingą – ir pranašišką – mūsų pasaulimą. Todėl asamblėja rekomenduoja Pasaulio Krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės Vykdomajai tarybai toliau vystyti ir plėtoti šį procesą, kad jį būtų galima panaudoti įvairiuose Pasaulio bendruomenės lygmenyse. Taip pat per atstovus, grįžusius iš asamblėjos, raginame nacionalines bendruomenes pasidalinti šio proceso metodais ir vaisiais, kad būtų galima dar labiau ir dar vieningiau įtraukti mūsų charizmą į apaštalinį mūsų bendruomenių gyvenimą.